

Teoria de la Música.

Música és la manifestació de la bellesa per medi dels sons.

La Música és una de les cinc belles arts, o arts lliberals: Arquitectura, Escultura, Pintura, Literatura, Música.

La Música eleva l'esperit, mou els sentiments, desperta l'imaginació i posa en joc el raciocini.

fins a cert punt
propria de la capacitat
La Música és un medi d'expressió universal: tothom la pot comprendre, més o menys perfectament segons el grau de cultura que's posseeixi. En això es diferencia la Música de la Literatura la qual deu servir-se d'un idioma limitat a un sol poble. La Música però no té la precisó del llenguatge parlat per a expressar tota mena de pensemments; en canvi, son poder de commoure pot dir-se il·limitat.

La Música s'expressa gràficament per medi de signes, essent els principals:
 les Notes,
 les Claus,
 els Silencis,
 les Alteracions.

Els Signes musicals es col·loquen damunt del Endecàgrama (del grec: ende-ka= onze, i gramma= lletra), o siga la pauta d'onze línies, divisible en dos Pentàgrames (penta= cinc), superior i inferior, és a dir dos pautes de cinc línies, separades per una línia central sobre la qual s'escriu la nota mitja (do) del conjunt de sons que s'estenen del grave a l'agut.

Les línies de cada un dels pentàgrames se numeren d'un a cinc de baix a dalt; el blanc entre les línies se nomena espai.

Endecàgrama.	Pentàgrama Superior.	5 ^a " -----	4 ^{ta} "
		4 ^a " -----	3 ^{ra} "
		3 ^a " -----	2 ^a "
		2 ^a " -----	1 ^a espai
		1 ^a línia -----	
	línia central.	5 ^a " -----	4 ^{ta} "
	Pentàgrama inferior.	4 ^a " -----	3 ^{ra} "
		3 ^a " -----	2 ^a "
		2 ^a " -----	1 ^a espai
		1 ^a " -----	

Les Notes són la representació gràfica dels sons.

Una nota expressa dues coses: la duració del so, segons sa figura, i l'elevació relativa del so segons sa situació en el endecàgrama.

Les figures de les notes en la música moderna són set:

Rodona	— — — 0
Blanca	— — — 9
Negra	— — — 7
Corxèa ^r	— — — 7
Semicorxèa ^r	— — — 7
Fusa	— — — 7
Semifusa.	— — — 7

Dintre de la divisió normal de la successió del temps la negra representa l'unitat, o sigui 1 temps.

La blanca té doble duració que la negra, o sigui duració de 2 temps.

La rodona, que és la nota de major valor actualment empleada, té do-

ble duració que la blanca i quadruple duració que la negra, o sigui duració de 4 temps.

La corxea té la mitat de duració que la negra; es necessiten, doncs, 2 corxees per a formar 1 temps.

La semicorxea té la mitat de duració que la corxea; 4 semicorxees formen 1 temps.

La fusa té la mitat de duració que la semicorxea; 8 fuses formen 1 temps.

Le semifusa té la mitat de duració que la fusa; 16 semifuses formen 1 temps.

En altres termes: la rodona val: 2 blanques, o 4 negres, o 8 corxees, o 16 semicorxees, o 32 fuses, o 64 semifuses; la blanca val 2 negres, o 4 corxees, o 8 semicorxees, o 16 fuses, o 32 semifuses;

la negra val 2 corxees, o 4 semicorxees, o 8 fuses, o 16 semifuses;

la corxea val 2 semicorxees,

o 4 fuses, o 8 semifuses;

la semicorxea val 2 fuses, o 4 semifuses;

la fusa val 2 semifuses.

X Els noms de les notes: rodona, blanca, negra, s'expliquen fàcilment; corxea ve del francès croche (tort, recurvat) perquè dita nota apareix amb l'extremitat recurvada; fusa també ve del francès fusée (cohet) donant idea de la rapidesa amb que s'executen les notes nomenades així.

El valor d'una nota pot esser augmentat per medi del punt o puntillo.

El punt col·locat després d'una nota augmenta la duració de dita nota la mitat del seu valor.

La rodona amb punt o. val $o + q$, o $q + q + q$,
o $q + q + q + q + q + q$

" blanca	"	"	q.	"	$q + q$	, o $q + q + q$
" negra	"	"	q.	"	$q + q$	, o $q + q + q$
" corxa	"	"	q.	"	$q + q$	, o $q + q + q$
" semicorxa	"	"	q.	"	$q + q$	, o $q + q + q$
" fusa	"	"	q.	"	$q + q$	, o $q + q + q$

El valor d'una nota amb punt pot esser augmentat amb un segon punt; llavors tindrem el doble punt o puntillo.

El segon punt afegeix a la nota la mitat del valor del primer punt o siga la quarta part del valor de la nota.
La rodona amb doble punt o.. val $o + q + q$, o 7 negres.

" blanca	"	"	q..	"	$q + q + q$
" negra	"	"	q..	"	$q + q + q$
" corxa	"	"	q..	"	$q + q + q$
" semicorxa	"	"	q..	"	$q + q + q$

A més dels valors empleats actualment és bo conèixer alguns valors caiguts en desús, que provenen de la notació començada a usar vers el segle XV. Aquests valors són:

la màxima

la longa

la breu

La màxima era la de més llarga duració, com ho dona a entendre'l seu nom.

La longa tenia la mitat del valor de la màxima.

La breu (breu relativament a les anteriors) tenia la mitat del valor de la longa i valia dos ^{vegades} nodones. La breu encara es troba alguna ^{vegada} cop per excepció en música moderna.

La nodona era nomenada semi-breü, la blanca mínima i la negra semiminima.

Alguns autors ~~moderns~~ han usat valors més petits que la semifusa.

Aquests són:

la garrapatea que val la mitat d'una semifusa.
la semigarra-

patea " " " " " " garrapatea.

(Garrapatea ve de la paraula castellana garrapato, «rasgo caprichoso e irregular hecho con la pluma,» segons el diccionari de la Academia.)

Si s'han d'escriure dos o més notes més petites que la negra a continuació les unes de les altres, aquestes notes poden unir-se per una o més barres segons el valor de les notes. També poden unir-se grups amb diferents valors.

Els noms de les notes, considerades segons l'elevació del tò que representen, són set, partint del grave a l'agut:

Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si.

Aquest conjunt de notes s'anomena serie ascendent.

L'escala total dels sons està composta per la reproducció de la serie ascendent de les set notes repetides a diferents alçaries.

En altre temps la nota Do s'anomenava Ut, però essent aquesta síl·laba de difícil pronunciació en el solfeig, fou més tard substituïda per aquella.

Els noms de les notes foren presos pel monjo benedictí Guido d'Arezzo (A.D. 995 - 1050) de les primeres síl·labes dels versos de l'himne litúrgic de Sant Joan Baptista, cada un dels quals comença amb una nota més elevada.

L'última nota de la serie queda sense nom. Més endavant se li apli-

caren les inicials del Sant, S.G., quedant així anomenada Si. »

Hymnus.

ut que-ant la-xis re-so-na-re fi-bris

mi-ra ges-to-rum fa-mu-li tu-o-rum,

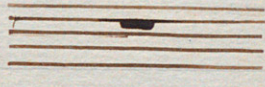
sol-ve pol-lu-ti la-bi-i re-a-tum,

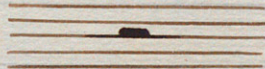
San-cte Jo-an-nes.

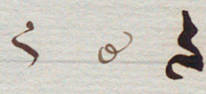
(A fi de que'ls teus servents pu-
 quin cantar novament amb ampla veu
 els teus fets admirables, neteja tota macu-
 la de nostre llavi pecador, oh Sant Joan!)

Els moments en que hi ha una interrupció en la successió dels sons, són representats per uns signes anomenats Silencis o pauses.

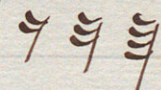
Hi ha set figures de silencis equivalents a les set figures de notes i prenent el nom d'aquestes:

Silenci de rodona:

” ” blanca:

” ” negra:

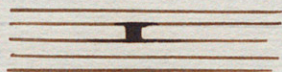
” ” corxera:

Silencis de semicorxera,
fusa i semifusa:

El silenci de rodona val pels quatre temps que s'emplearien per a cantar una rodona; el silenci de blanca val dos temps, com una blanca; el de ne-

gra un temps, el de corxea $\frac{1}{2}$ temps,
els de semicorxea, fusa i semifusa
 $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$ i $\frac{1}{16}$ respectivament.

També el silenci de breu pot
esser representat per aquest signe:

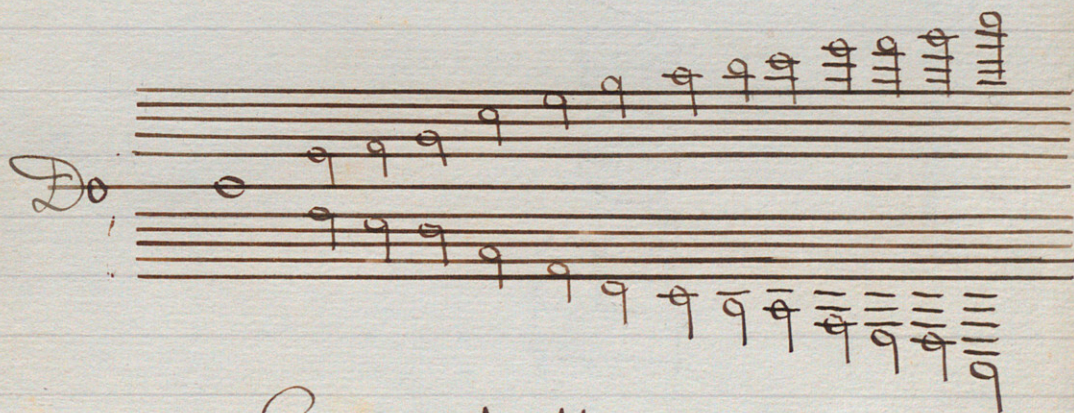
El valor dels silencis, lo mateix
que el de les notes, pot esser augmentat
d'una mitat més per medi del punt
o puntillo, però generalment aquest
no s'usa més que amb els silencis de
corxea, semicorxea i fusa.

El silenci de corxea	amb punt	7.	val	77
" "	" semicorxea "	7.	"	77
" "	" fusa "	7.	"	77

També pot donarse 'l cas d'em-
plearse un silenci amb doble punt.

L'elevació relativa de les notes es coneix per llur col·locació en les línies i en els espais del endecàgrama, la línia central del qual representa el do central del piano.

Les notes que, per ser massa agudes o profundes, no tenen cabuda en l'endecàgrama se col·loquen a sobre o a sota d'aquest afegint-li línies adicionals.

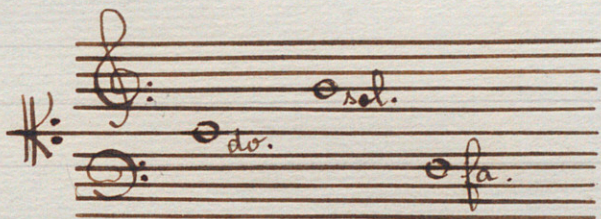

Per medi d'uns signes anomenats claus se fixa la situació del do central i d'altres dos notes: el sol immediatament superior i el fa immediatament inferior an'aquest do.

Clau de do : K :

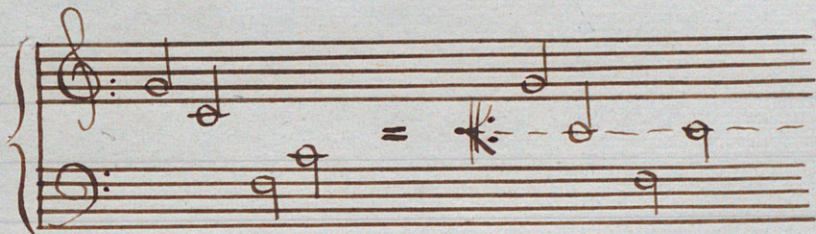
Clau de sol : G

Clau de fa : D

En la pràctica de la música l'endecàgrama no s'emplea en sa forma completa. Per a la música que s'ha d'executar al piano se suprimeix la línia central del do i l'endecàgrama queda descompost en els dos pentàgrames: superior amb la clau de sol i inferior amb la clau de fa; entendentse que una línia adicional sota el pentàgrama superior i una línia adicional sobre'l pentàgrama inferior són equivalents a la línia central su-

primida :

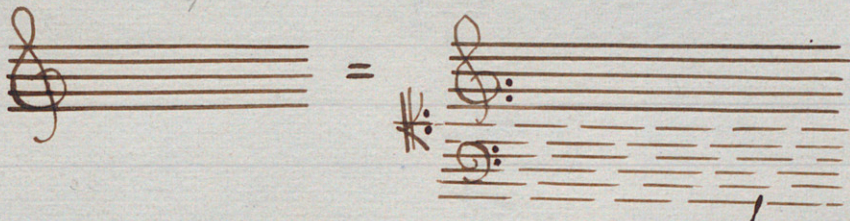
Les línies additionals que, per conveniència d'execució, apareguin sota la primera línia adicional en el pentàgrama superior són equivalents a línies del pentàgrama inferior; i recíprocament, les línies additionals que apareguin sobre la primera línia adicional en el pentàgrama inferior són equivalents a línies del pentàgrama superior.

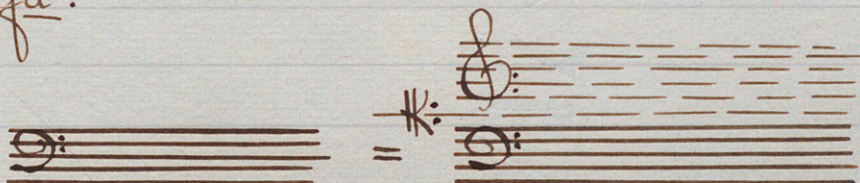
Per altres instruments o veus solament s'empleen seccions de cinc línies de l'endecàgrama general.

Aquestes seccions són:

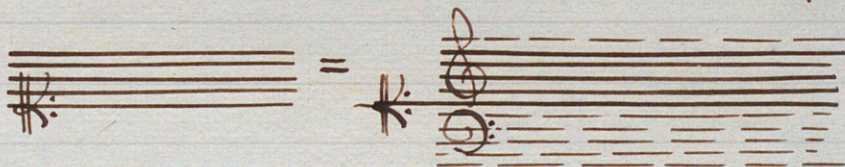
Les cinc línies superiors amb la clau de sol:

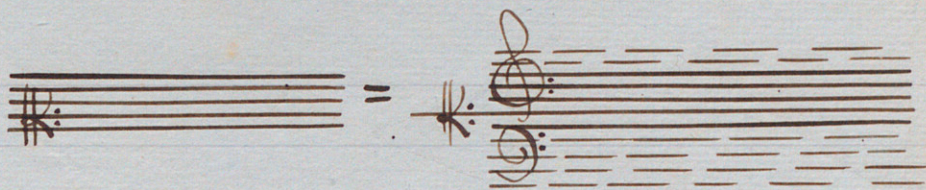
Les cinc línies inferiors amb la clau de fa:

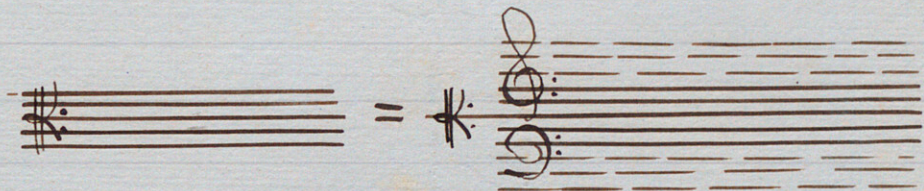
La línia central i quatre línies sobre d'ella, empleant la clau de do. Aquesta disposició s'anomena clau de do en primera.

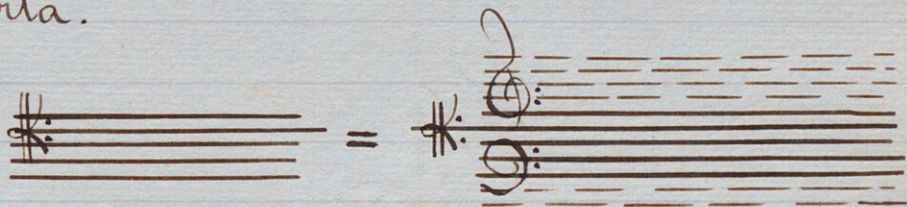
La línia central i tres línies sobre i una sota d'ella. Clau de do en segona.

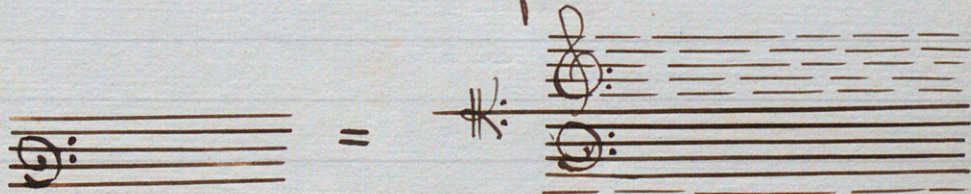
La linia central i dos linies sobre
i dos sota d'ella. Clau de do en tercera.

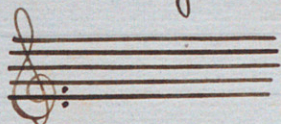
La linia central i una linia
sobre i tres sota d'ella. Clau de do en
cuarta.

La linia central i quatre linies
sota d'ella. Clau de fa en tercera.

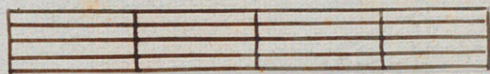

També pot emplearse la clau de sol en primera afegintse una linia adicional a les quatre linies superiors del endecàgrama.

Compàs és la divisió de la duració de la música en fraccions regulars a l'objecte de facilitar sa execució.

Aquesta divisió, que no interromp en manera alguna el curs de la música, s'indica per medi d'un mes línies verticals que s'anomenen línies divisories.

El conjunt de valors (notes, silencis) que tenen cabuda entre dos línies divisories, constitueix un compàs.

El compàs pot subdividirse en dos, tres o quatre fragments anomenats temps, i segons el número d'aquests temps s'anomena compàs de dos temps, de tres temps o de quatre temps.

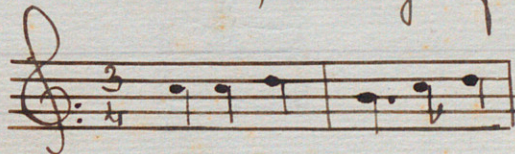
Els temps mateixos poden subdividirse en dos o tres fragments.

Quan els temps d'un compàs se subdivideixen en dos, aquests temps són binaris i el compàs s'anomena compàs simple.

Quan els temps d'un compàs se subdivideixen en tres, aquests temps són ternaris i el compàs s'anomena compàs compost.

El compàs s'indica per medi de dos xifres superposades en forma de quebrat; la xifra superior (numerador) indica la cantitat de valors de que consta el compàs i la xifra inferior (denominador) la qualitat de cada un d'aquests valors prenent per unitat la rodona.

Per exemple: compàs de $\frac{3}{4}$ (tres per quatre, o tres quatre) vol dir compàs format per tres cuarter parts de rodona, o siga format per tres negres:

Compàs de $\frac{2}{8}$ (dos vuit) vol dir compàs format per dos vuitès de rodona, o siga per dos correes:

El compàs de $\frac{4}{4}$ se sol indicar amb

el signe C (els castellans anomenen aquest compàs "compasillo") i'l compàs de $\frac{2}{2}$ amb el signe Φ (compàs partit).

Compasos simples.

Compàs simple és aquell de temps del qual són binaris, essent per consegüent representat cada temps per un valor simple, es a dir nota o silenci sense punt, divisible per mitats.

Exemple:

En el compàs simple la xifra superior indica el número de temps de que consta. Per exemple, compàs de $\frac{3}{4}$ vol dir compàs de tres temps de negra.

Els compasos simples més usats són els de $\frac{4}{4}$ o C, $\frac{3}{4}$ i $\frac{2}{4}$, que tenen per unitat de temps una negra.

També hi han compasos simples equivalents de 4, 3 i 2 temps que tenen

com unitat de temps la rodona, la blanca
i la corseca.

Paula dels compasos simples.

de 4 temps.

de 3 temps.

de 2 temps.

Compasos compostos.

Compàs compost és aquell els temps del qual son ternaris, essent per consegüent representat cada temps per un valor compost, és a dir nota o silenci amb punt, divisible per tres.

Exemple :

En el compàs compost la xifra inferior indica un valor la duració del qual és d'un terç de temps; la xifra superior indica la quantitat de valors que entren en cada compàs. Per a conèixer el nombre de temps de cada compàs és precis dividir per tres la xifra superior.

Per exemple: compàs de $\frac{6}{8}$, compàs de sis correes, és compàs de dos temps de negra amb punt.

Els compasos compostos més usats son els de $\frac{6}{8}$, $\frac{9}{8}$ i $\frac{12}{8}$ que tenen per mitat de temps una negra amb punt.

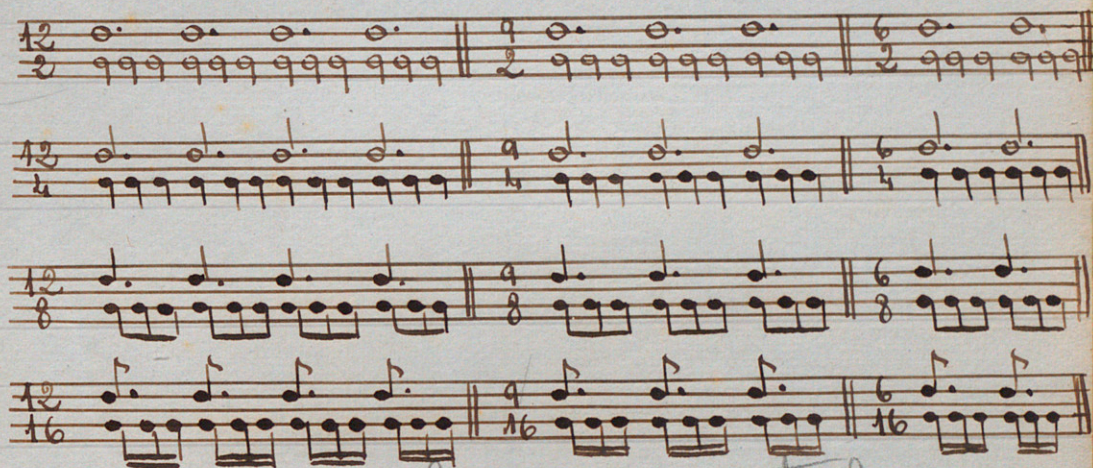
També hi han compasos compostos equivalents de 1, 3 i 2 temps que tenen com mitat de temps la rodona amb punt, la blanca amb punt i la correa amb punt.

Paula dels compasos compostos.

de 12 temps.

de 9 temps,

de 6 temps.

Qu'no figuren en les taules
precedents

Soden trobarse senyalaments de compasos regulars amb altres xifres; però fàcilment podrien reduir-se a algun dels compasos anotats en les taules precedents. També es dona el cas d'algun senyalament erroni. En aquest cas és precís examinar be el contingut musical del compàs per a evitar confusions.

Per exemple, en l'Arietta de la Sonata op. 111 de Beethoven, que comen-

ca regularment amb compàs compost de $\frac{9}{16}$, hi ha després un compàs de $\frac{6}{16}$ que, ben examinat, no és altre que compàs simple de $\frac{3}{8}$; el fragment següent no deixa lloc a dubte:

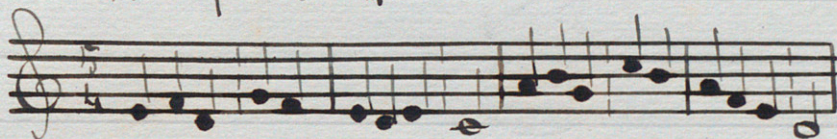
Actualment aquest passatge s'escriuria així:

Compasos d'amalgama.

Compasos d'amalgama són aquells que fusionen en un sol gran compàs dos compasos diferents. Tals són els compasos de $\frac{5}{4}$ i de $\frac{7}{4}$; el de $\frac{5}{4}$ està format per la successió d'un compàs de $\frac{2}{4}$ i un altre de $\frac{3}{4}$, o, inversament, de $\frac{3}{4}$ i $\frac{2}{4}$. El compàs de $\frac{7}{4}$ està format per la successió d'un compàs de $\frac{4}{4}$ i un altre de $\frac{3}{4}$, o, inversament de $\frac{3}{4}$ i $\frac{4}{4}$.

Exemple a $\frac{5}{4}$:

La dansa cantada popular de les províncies vasques, anomenada zortzico, es un cas típic de compàs d'amalgama que sol escriure's a $\frac{5}{8}$.

El treset. El riset. La lligadura.

El treset o tresillo es la divisió ternaria d'una nota no acompanyada de punt. No existint figures especials per a expressar un treset, demunt de les notes que'l constitueixen es col·loca la xifra 3.

Exemple:

Taula de tresets.

La rodona que val normalment dos blanques: amb treset val tres blanques:

La blanca id. dos negres: id. tres negres:

La negra id. dos correes: id. tres correes:

La correea id. dos ^{semi-}correes: id. tres ^{semi-}correes:

La ^{semi-}correea id. dos fuses: id. tres fuses:

La fusa id. dos ^{semi-}fuses: id. tres ^{semi-}fuses:

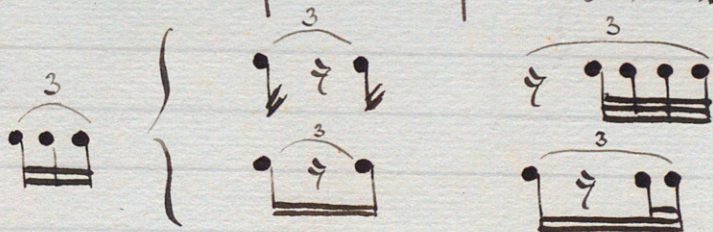
Les notes que formen un treset poden esser sumades o subdividides, amb la condició de que la suma total de valors siga equivalent a les tres notes iguals del treset.

Veus aquí algunes ^{de les} formes que pot presentar un treset de negra:

També'ls silencis poden formar part d'un treset.

Diferents aspectes d'un treset de corxa:

El siset o seisillo és la successió de dos tresets en un sol grupu; s'expressa amb la xifra 6:

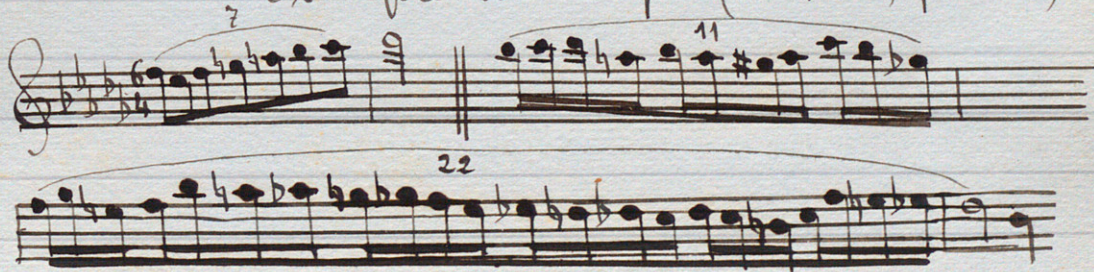
No s'ha de confondre' el siset amb un treset que té ^{les seues} notes subdividides:

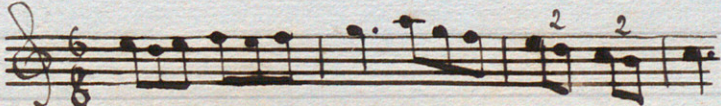

Poden formar-se sisets amb més i amb menys de sis notes, i amb silencis. Exemple frequent a quatre notes:

Divisions irregulars. Una nota pot ésser dividida irregularment en un grup de 5, 7, 9, etc. notes. La xifra que indica el número d'aquestes deu escriure's demunt del grup.

Exemples de Chopin (Nocturn, op. 9 n.º 1):

Pot donar-se el cas contrari del treset, és a dir l'introducció de la divisió binària en un temps d'un compàs compost:

La lligadura és un signe que uneix
dues notes d'un mateix so convertintles en una
sola nota de duració més llarga.

Aquest signe és indispensable per a
formar valors que no's poden produir per
medi del punt o doble punt:

i per a lligar una nota més enllà dels límits
del compàs:

La lligadura pot comprendre més
de dues notes consecutives:

Alteracions.

Les alteracions són uns signes que modifiquen l'elevació del so de les notes a les quals precedeixen:

Les alteracions són tres:

el diesis (en italià: diesi, en francès: dièse) o sostingut, qu'eleva l'entonació de la nota;

el hemoll, que baixa l'entonació de la nota;

el becaire, o bequadre, que anula l'efecte del diesi i del hemoll, és a dir, torna a sa elevació primera, baixantlo, el so que'l diesi ha elevat, i, pujantlo, el so que'l hemoll ha baixat.

Diesis: # hemoll: b becaire: ♮

Una alteració és col·locada immediatament avans de la nota que modifica i en la mateixa línia o espai que correspon a dita nota.

L'efecte de l'alteració ^{es} ~~se~~ fa extensiu a tota repetició de la nota alterada dintre dels límits del mateix compàs. Les alteracions presentades en aquesta forma s'anomenen altera-

cions accidentals o accidents:

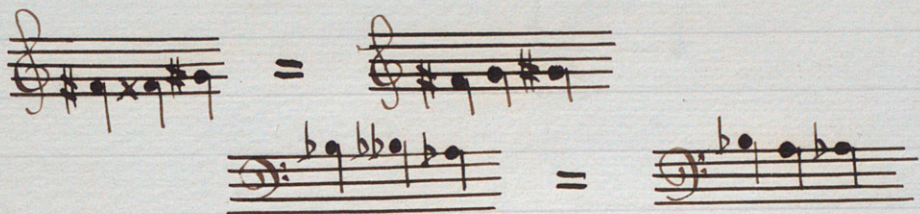
Les alteracions poden col·locar-se al començament del pentàgrama, a continuació de la clau; en aquest cas constitueixen l'armadura de la clau i llur efecte s'extén a totes les notes que interessen, no sols a les que s'troben en les línies o espais qu'ocupael accident, sinó a totes les notes del mateix nom a qualsevol alçaria que's trobin:

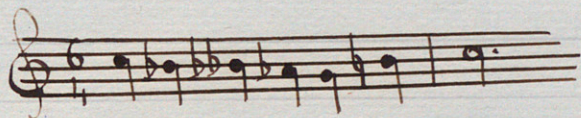
El doble diesis, o doble sostingut, eleva l'entonació de la nota el doble que'l diesis.

El doble bemoll baixa l'entonació de la nota el doble que'l bemoll.

Doble diesis: $\sharp\sharp$, o be $\times$ doble bemoll $\flat\flat$

El becaire, sense necessitat d'esser doble, anula'l ~~el~~ doble diesis o el doble bemoll:

Si una nota amb doble diesis o doble bemoll ha de canviar-se en senzillament sostinguda o bemolitzada caldrà el doble signe $\flat\sharp$ o $\flat\flat$ segons el cas, per a anular amb el $\flat$ el doble accident i restablir amb el $\sharp$ o $\flat$ l'accident senzill:

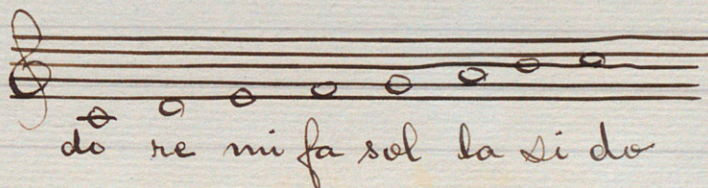
Escala diatònica. Pous i Semitons.

La distància que separa dos sons es nomena Intèrval.

La distància que separa una nota de la nota immediata superior o inferior del mateix nom es nomena Intèrval d'octava, o simplement Octava.

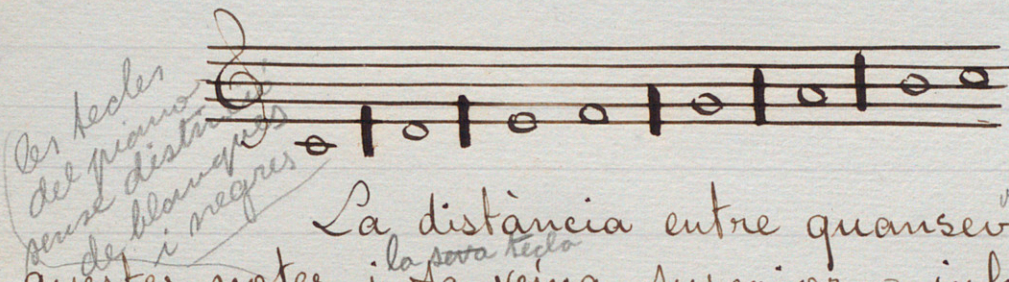
La serie ascendent de les notes, partint del do central fins a la seva octava, constitueix la Escala diatònica model.

Les notes de la escala es nomenen graus de la escala (primer grau, segon grau, etc.).

Els graus de la escala diatònica model són representats en els instruments de teclat (escala de do,)

per les tecler blanques; els cinc sons represen-
tats per les tecler negres poden intercalar-se
aixís en la escala diatònica:

La distancia entre qualsevol d'a-
questes notes i la seva tecler superior o inferior
és un interval de semitò, que és l'interval
més curt usat en la música moderna.

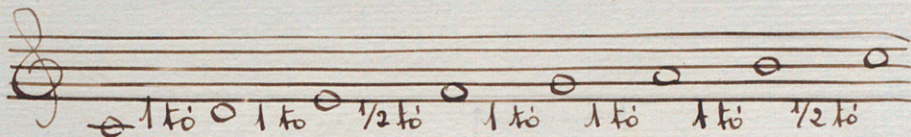
La distancia entre dos ^{mes} notes de
la escala diatònica que tenen un só inter-
mitj és un interval d'un tò, o de tò (dos
semitons = un tò).

Els intervals de la escala són, dones,
de tò:

entre	l	primer	gran	i	el	segon	gran
"	"	segon	"	"	"	tercer	"
"	"	quart	"	"	"	quint	"
"	"	quint	"	"	"	sisé	"
"	"	sisé	"	"	"	seté	"

Els intervals de la escala són de semitò:

entre' l tercer gran i el quart gran
 " " setè " " l' octau "

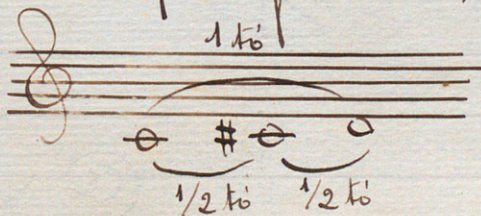

La escala diatònica es compon, doncs, de 5 tons i 2 semitons.

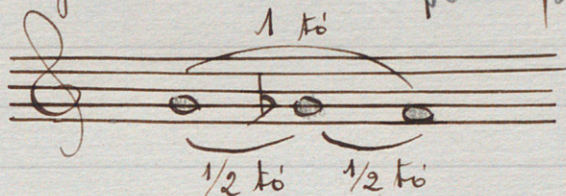
La escala aixís presentada es nomena escala ascendent; si s'escriven els sons en sentit contrari, de l'agut al grave, obtenim la escala descendent.

Semitó diatònic. Semitó cromàtic. Escala cromàtica.

La divisió d'un to en mitjos tons, o semitons, pot fer-se de dues maneres:
 1^a: Pujant el so de la nota inferior per mitjà d'un ^{dièsi} ~~mostrant~~, car aquest accident puja mitj to la nota que precedeix:

2^a: Baixant el so de la nota superior per mitjà d'un bemol, car aquest accident baixa mitjà to la nota ~~que precedeix~~.
 devant de la
 qual és col·lo-
 cat:

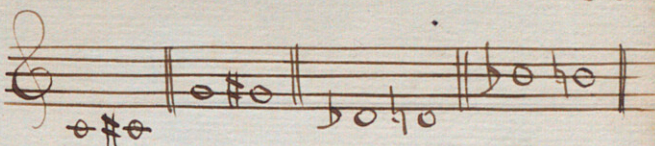
Els dos semitons que componen un to, teòricament no són iguals; car, pel fet d'ésser el to, (segons les lleis d'acústica), divisible en nou parts iguals nomenades comes, un dels semitons valdrà 4 comes i l'altre 5 comes.

El semitò de 4 comes és nomenat semitò diatònic i es forma entre dos notes de nom diferent.

Semitons diatònics:

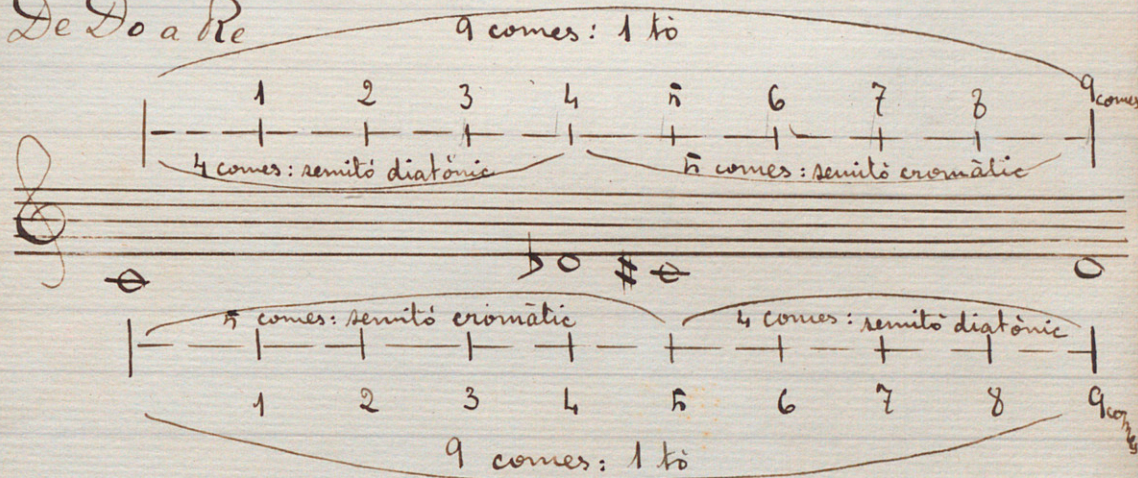
A musical staff in G-clef showing four diatonic semitones: G to A (natural), A to B (natural), B to C (sharp), and C to D (sharp).

El semitò de 5 comes es nomena semitò cromàtic i es forma entre dos notes del mateix nom, trobant-se una de les ~~dos~~ alterada.
 d'elles

Semitons cromàtics:

Exemple de la divisió d'un tò

De Do a Re

9 comes: 1 tò

1 2 3 4 5 6 7 8 9 comes

4 comes: semitò diatònic

5 comes: semitò cromàtic

5 comes: semitò cromàtic

4 comes: semitò diatònic

1 2 3 4 5 6 7 8 9 comes

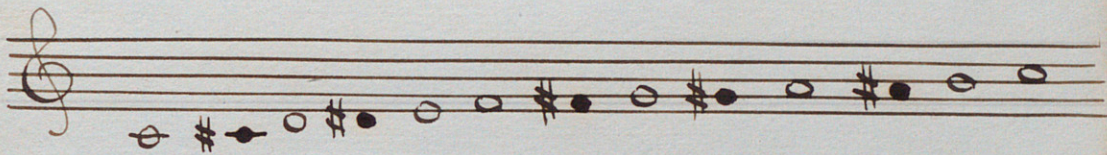
9 comes: 1 tò

Aquesta divisió del tò en semitons desiguals no és apreciable en nostre sistema musical modern, per al qual s'ha adoptat el temperament, o siga la divisió de la octava en dotze parts o semitons iguals. Així, doncs, en la pràctica actual el mateix és un do # que un re b, o un fa # que un sol b, en quant a so.

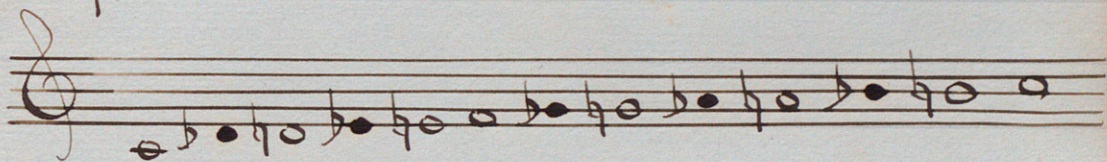
La escala de dotze sons es nomina

escala cromàtica. (La paraula cromàtic ve del grec: cromo = color, tal vegada per haver-se representat en altres temps les notes cromàtiques amb colors diferents de les diatòniques.)

Escala cromàtica:

equivalent a:

Els Intervalls.

Com hem dit, Intervall és la distància que separa dos sons.

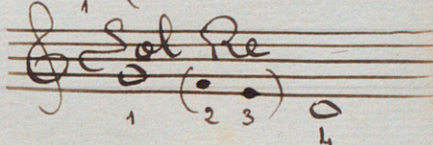
L'intervall es compta pel nombre de graus de la escala que conté, inclònt els dos sons que l constitueixen.

L'intervall és ascendent, o descendent,

segons que ^{comple} ~~minuïx~~ del ^{en} grave a l'agut o de l'agut al ^{en} grave.

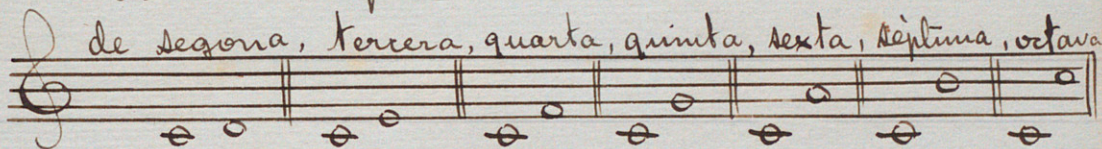
Exemples.

Interval ascendent de sexta:

Interval descendent de quarta:

Els intervals són simples quan no excedeixen la distància d'una octava.

Intervals simples

Els intervals són compostos quan excedeixen els límits d'una octava.

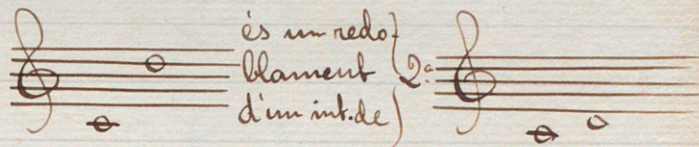
Intervals compostos

Els intervals compostos són en realitat

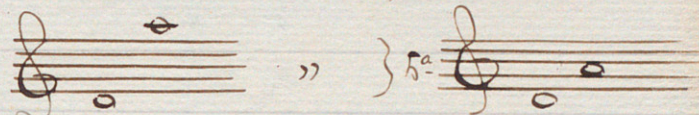
un redoblament a una o més octaves d'un interval simple.

Interval de: 9^a

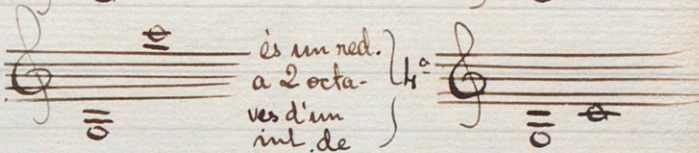
"

12^a

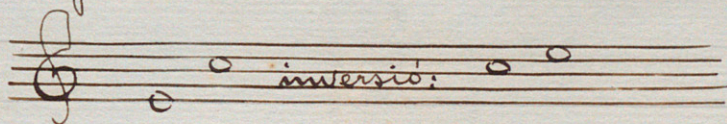
"

18^a

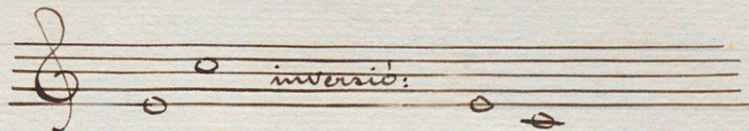

Inversió dels intervals.

1° Pot interval pot ésser invertit, ^{així} és, pot canviar la relació de distància entre els dos sons. ^{1^o no pot fer} baixant una octava la nota més ^{gran} grave de l'interval:

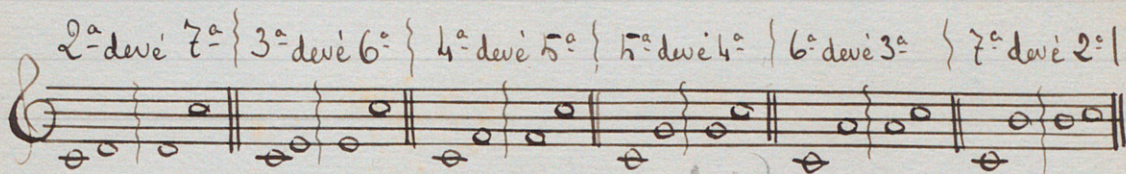

2° baixant una octava la nota més aguda del interval:

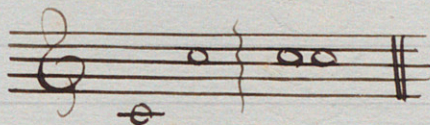

L'interval, en ésser invertit, canvia de

denominació; la segona invertida ^{es converteix en} ~~devé~~ una sèptima, la tercera ^{en} una sexta, etc.

La octava ^{invertida es converteix} ~~devé~~ ^{missió} que és la coincidència exacta de dos sons; no hi ha, doncs, interval:

Els modes: major i menor.

L'escala diatònica model: Do, re, mi, fa, sol, la si, do, presenta dos intervals principals que determinen ^{el seu} ~~son~~ caràcter. Aquests són: l'interval entre el primer gran i el tercer, i l'interval entre el primer gran i el sisé. Ambdós intervals són majors:

(anomenats)